

BLUDIŠKO STRATENÝCH DUŠÍ

JE NEBEZPEČNÉ
ODOMYKAŤ DVERE
DO ZABUDNUTEJ
MINULOSTI

PATRICIA GIBNEYOVÁ

IKAR

PATRICIA GIBNEYOVÁ

BLUDISKO STRATENÝCH DUŠÍ

Preložila Martina Zrubáková

IKAR

Patricia Gibneyová

Bludisko stratených duší
Preložila Martina Zrubáková

Ikar

Patricia Gibney
THE MISSING ONES

Copyright © 2017 by Patricia Gibney
All rights reserved.
Translation © 2019 by Martina Zrubáková
Jacket design © Richard Augustus
Jacket images © Arcangel.com
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.,

ISBN 978-80-551-6658-2

Venujem Aisling, Orle a Cathalovi.
Môj život, môj svet.

Prológ

31. január 1976

*Ĵama, ktorú vykopali, bola hlboká sotva necelý meter. Telíčko zabalené v mliečnobielom vreci na múku bolo pevne omotané šnúrami zo špinavej, kedysi bielej zástery. Vrece kotúlali po zemi, hoci bolo dosť ľahké a mohli ho niešť. Očividne nemali k mŕtvemu dieťaťu ťiadnu úctu, lebo jeden z nich ho kopol do prostred jamy a ešte ho podpätkom topánky zadupal hlbšie do zeme. Nezaznela modlitba ani slová posledného požehnania, len mokrá zemina rýchlo nahádzaná do jamy pokryla biele vrece čiernotou temnou ako noc, čo sa náhle bez súmraku znesie na zem. Pod jabľonou, ktorú na jar obsypú biele kvety a v lete bo-
hato zarodí, teraz ležali dve kopy zeme – jedna pevná a tvrdá, druhá čerstvá a mäkká.*

Z obloka na treťom poschodí to sledovali tri drobné tváre s očami skalenými od hrôzy. Kľáčali na jednej z postelí na vankúšoch vypchatých perím s pichľavými kostrnkami.

Tí dolu zobrali lopaty a odišli, no trojica ďalej zízala na jabľoň, teraz už osvetlenú kosákom mesiaca. Stali sa svedkami čohosi, čo ich nedospelé hlavy nevedeli pochopiť. Triasli sa, ale nie od zimy.

Vtom jedno z detí, s očami upretými na jabľoň, prehovorilo.

„Som zvedavý, kto z nás bude nasledovať.“

Prvý deň

30. december 2014

Prvá kapitola

Susan Sullivanová išla na stretnutie s osobou, ktorej sa bála najviac na svete.

Prechádzka, áno, prechádzka jej urobí dobre. Vyjde von na denné svetlo, preč z dusivej atmosféry domu, preč od dobiedzajúcich myšlienok. Zobrala iPod, vložila si do uší slúchadlá, na hlavu nasadila tmavý vlnený klobúk, tuhšie si pritiahla cípy hnedého tvídového kabáta a vyrazila do treskúcej snehovej fujavice.

Myšlienky v hlave jej cválali ako splašené kone. Koho sa snaží oklamať? Veľmi dobre vedela, že aj tak neunikne pred nočnou morou svojej minulosti. Strašila ju každý deň od chvíle, keď otvorila oči, v noci sa jej votrela do snov, čierna a rýchla ako netopier, a nedala jej dýchať. Snažila sa skontaktovať s inšpektorkou z policajnej stanice v Ragmulline, no tá sa neozvala. Mala to byť jej bezpečnostná poistka. Jej najväčším želaním bolo dozvedieť sa pravdu, a keď vyčerpala všetky zvyčajné možnosti, rozhodla sa pátrať na vlastnú päsť. Možno jej to pomôže zbaviť sa démonov. Striaslo ju. Pridala do kroku, a hoci sa jej na klzkom povrchu šmýkalo, nevšímala si to. Musí sa dozvedieť pravdu. Je najvyšší čas.

Vliekla sa mestom, s hlavou hlboko sklonenou čelila vetru a napredovala tak rýchlo, ako sa len dalo na zamrznutých chodníkoch. Prv ako vstúpila cez tepané železné dvere do katedrály a automaticky sa prežehnala, uprela pohľad na dve veže týčiace sa k oblohe. Na betónových schodoch posypaných hrstou soli jej kryštáliky zachrapčali pod čiž-

mami. Už nesnežilo tak husto a spoza tmavých mrakov sa nízko na oblohe vynorili trblietavé lúče zimného slnka. Zaprela sa plecom o chladný kov, otvorila, skrehnutými nohami stupila na gumovú rohožku, a keď doznela ozvena zatvárajúcich sa dverí, obklopilo ju ticho.

Vybrala si z uší slúchadlá a nechala si ich hompáľať na pleciach. Keďže kráčala viac ako pol hodiny, riadne premrzla. Východný vietor sa jej zavrtal pod niekoľko vrstiev oblečenia a nedostatočná hrúbka telesného tuku neochránila jej vyše päťdesiatročné kosti pred chladom. Pošúchala si tvár, prstom pomädlila hlboko posadené oči a zažmurkala, keď jej z nich stiekli kvapky vody. Snažila sa v prítmí kostola zaostriť zrak. Sviece na bočnom oltári hádzali tieň na mozaikové steny. Cez farebné obložné sklá nad Krížovou cestou sa dnu tislo slabé slnečné svetlo. Susan pomaly kráčala v sépiovomodrom prítmí a vdychovala vzduch presýtený vôňou kadidla.

So sklonenou hlavou opatrne vošla do predného radu, ale aj tak sa udrela o drevené kľáčadlo. Znova sa prežehнала, no v podstate sa čudovala, že po tom všetkom, čo urobila a čím si prešla, v nej ešte zostala čo len štipka viery. V tichu ju premkol pocit samoty a premýšľala, aká je to irónia osudu, že jej navrhol stretnutie práve v katedrále. Súhlasila, no najmä preto, lebo sa nazdávala, že o tomto čase bude kostol plný ľudí. To pre ňu znamenalo bezpečie. Dnes tu však okrem nej nebolo živej duše, veriacich odradilo zlé počasie.

Vtom zaškrípali dvere a svištiaci mrazivý vietor sa prehnať uličkou hlavnej lode. Susan vedela, že to prišiel on. Strach ju doslova ochromil. Neodvážila sa pozrieť na jednu ani na druhú stranu, upierala oči rovno pred seba na zapálenú sviečku nad tabernákulom, až kým sa jej nerozpila do rozmazanej škvŕny.

Kroky, pomalé a rázne, sa ozývali pod klenbou hlavnej lode. Keď si kľakol, sedadlo za jej chrbtom zapraskalo. Obklopil ju závoj chladného vzduchu a charakteristická vôňa

jeho tela sa miesila s arómou kadidla. Zdvihla sa z kľačadla a sadla si na lavicu. Nepočula nič len jeho dych, krátke, ostré fučanie. Cítila jeho prítomnosť, hoci sa jej nedotkol. Okamžite pochopila, že urobila chybu. Neprišiel sem, aby odpovedal na jej otázky. Nepovie jej to, po čom tak veľmi túži.

„Nemala si do toho pchať nos,“ začula jeho prenikavý šepot.

Nedostala zo seba ani slova. Dych sa jej zrýchlil, srdce splašene búšilo do rebier a ozvena rozochvievala ušné bubienky. Zaťala päste tak silno, až jej pod tenkou kožou zbeleli hánky. Odrazu chcela utiecť, preč odtiaľto niekam ďaleko, ale nemala na to dosť síl, a vtedy pochopila, že prišiel jej čas.

Oči sa jej naplnili slzami. Jeho ruka jej zovrela krk a prsty v rukaviciach hľadali v ovisnutej koži to správne miesto. Vystrelila ruky ku krku, no odstrčil ju. Prstami nahmatal iPodový káblik so slúchadlami a obkrútil jej ho okolo krku. Do nosa jej udrela kyslastá vôňa jeho vody po holení a odrazu si celkom jasne uvedomila, že zomrie a nedozvie sa pravdu.

Zvíjala sa na tvrdej drevenej lavici v snahe vytrhnúť sa mu, horúčkovo zatínala prsty do rukavíc, čo jej pevne zvierali krk, ale dosiahla iba to, že káblik sa jej ešte hlbšie zaryl do pokožky. Lapala dych, chcela sa nadýchnuť, no zbytočne. Odrazu zacítila teplé vlhko medzi nohami – pocikala sa. Vtom ešte tuhšie utiahol káblik. Telo jej zmalátnelo, ruky ovisli. Bol silnejší ako ona.

Dusila sa, každým pritiahnutím káblika z nej život unikal čoraz viac, no akosi zvláštne ju tešilo, že fyzická bolesť víťazí nad rokmi jej trápenia a duševného utrpenia. Čím ďalej černejšia temnota zahalila plameň sviečky, a keď ešte zo dva razy silno mykol káblikom, jej telo celkom ochablo a všetok strach akoby zázračne zmizol.

V posledných chvíľach utrpenia dovolila tieňom, aby ju priviedli do oázy svetla a pokoja, kde panoval mier, aký

nikdy v živote nezakúsila. Pred očami jej vystrelili tisíce drobných hviezd, vzápätí ich však prekryla vlna čiernoty a zaplavila jej zomierajúce telo.

Katedrálne zvony odbili dvanásťkrát. Muž uvoľnil stisk a zhodil bezvládne telo na zem.

Keď rýchlo otvoril dvere a vytratil sa von, do uličky v hlavnej lodi sa opäť vovalila vlna mrazivého vzduchu.

Druhá kapitola

„Trinášť,“ vyhrkla inšpektorka Lottie Parkerová.

„Dvanásť,“ zakontroval seržant Mark Boyd.

„Nie, je ich tam trinásť. Nevšimol si si fľašu vodky za Jackom Danielsom. Na tom mieste nemá čo robiť.“

Lottie Parkerová často rátala veci. Boyd to nazval fetišizmom, Lottie zasa nudou, hoci dobre vedela, že to súvisí s jej detstvom, keď sa nevedela vyrovnáť s traumou, čo sa udiala v jej živote. Vtedy začala rátať veci, aby odpútala myseľ od udalostí a situácií, ktorým nerozumela. V staršom veku to už robila zo zvyku.

„Potrebuješ okuliare,“ sucho poznamenal Boyd.

„Tridsaťštyri,“ vyhrkla namiesto odpovede Lottie. „Na spodnej polici.“

„Vzdávam sa,“ vydýchol Boyd.

„Lúzer,“ posmešne zatiahla inšpektorka.

Sedeli pri barovom pulte v Dannyho dennom bare, obklopení niekoľkými stolmi, ktoré obsadili hostia, čo sa tu nazbierali v čase obeda. Lottie cítila za chrbtom závan tepla z praskajúcich polien v kozube, ale väčšina ho aj tak vyfúčala hore širokým komínom. Šéf stál za pultom s jedlom a miešal hustú omáčku v nádobe, pred ktorou sa vynímal nápis Špecialita dňa – pečený rozbiť. Lottie si objednala kuracie mäso v talianskom chlebe *ciabatta* a Boyd si dal to isté. Drobná Talianka sa im obrátila chrbtom a sledovala hneďnúci chlieb v malom hriankovači.

„Podľa mňa teraz opekajú chlieb a zároveň šklbú aj to kurča,“ poznamenal Boyd.

„Chceš mi znechutiť jedlo, čo som si vybrala?“ spýtala sa Lottie.

„Zatiaľ ti nemám čo znechutiť,“ odvrkol Boyd.

Pod povalou denného baru sa ligotali zabudnuté via-
nočné dekorácie. Na stene sa vynímal plagát prilepený le-
piacou páskou, ktorý oznamoval, že počas víkendu tu bude
hrať skupina *Aftermath*. Lottie skupinu poznala z počutia,
spomínala ju jej šestnásťročná dcéra Chloe. Na veľkom zr-
kadle v bohato zdobenom ráme sa skvela špeciálna ponuka
z predchádzajúceho večera, napísaná bielou kriedou – *tri
štamperlíky za desať eur*.

„Teraz by som aj za jeden vysolila desať éčok,“ vzdychla
Lottie.

Kým Boyd stihol zareagovať, na pulte zavibroval Lottin
mobil a na obrazovke sa rozsvietilo meno superintendenta
Corrigana.

„Problém,“ odhadla Lottie.

Drobná Talianka sa obrátila k barovému pultu, v rukách
držala taniere s *ciabattami* plnenými kuracím mäsom.

No Lottie a Boyd už boli preč.

„Komu by prospela smrť tejto ženy?“ spýtal sa superinten-
dent Myles Corrigan detektívov postávajúcich pred kated-
rálou.

Niekomu určite, pomyslela si Lottie, hoci jej bolo jasné,
že túto úvahu nevysloví nahlas. Zmáhala ju únava. Vlastne
bola stále unavená. Neznášala mrazivé počasie. Chytala ju
apatia. Potrebovala dovolenku ako soľ. Nemožné. Znechu-
tilo ju to. Kristepane, tak ako veľmi nenávidela Vianoce,
ešte väčšmi neznášala pochmúrne obdobie tesne pred kon-
com roka.

Spolu s Boydom, ešte vždy parádne hladní, sa náhlili
na miesto činu – do nádhernej ragmullinskej katedrály
z tridsiatych rokov. Superintendent Corrigan ich na zľa-
dovatených schodoch stručne zasvätil do prípadu. Na

policajnej stanici prijali telefonát, že v katedrále niekto objavil mŕtve telo. Corrigan sa okamžite preladiť do akčného módu a prevelil policajtov na stráženie miesta činu. Ak sa ukáže, že to bola vražda, Lottie už vopred vedela, že bude mať čo robiť, aby ho vysánkovala z prípadu. Keďže bola policajnou inšpektorkou v meste Ragmullin, takýto prípad nepatril Corriganovi, ale spadal do jej kompetencie. Zatiaľ však musela odsunúť tieto žabomyšie policajné doťahovačky nabok, jej úlohou bolo zistiť na mieste činu, čo sa vlastne stalo.

Superintendent chrľil jeden rozkaz za druhým. Vlasý siahajúce po plecía si skryla pod kapučnú kabáta a bez veľkého nadšenia si vytiahla zips až pod bradu. Ponad Corriganovo plece zazrela samolúbo vyškereného Marka Boyda, no rozhodla sa ho ignorovať. Nádejala sa, že nejde o vraždu. Pravdepodobne nejaký bezdomovec, ktorý zomrel na podchladenie. Už dlhší čas trvajú silné mrazy, preto ani na chvíľu nezapochybovala, že toho nešťastníka majú na svedomí prírodné živly. Vo výklenkoch pri dverách do obchodov si všimla natlačené lepenkové škatule a zrolované spacie vaky.

Corrigan skončil svoj predslov, čo bol pre nich dvoch s Boydom signál, že sa môžu vrhnúť do práce.

Lottie prešla okolo policajtov pri vchodových dverách a kráčala rovno k druhému ohradenému priestoru v streдовеj uličke katedrály, obohnanému páskou.

Podliezla ju a podišla k mŕtvemu telu. Z miesta medzi kľáčadlom v prvom rade a lavicou, kde ležala zakliesnená žena v tvídovom kabáte, sa šíril zápach podobný plynu. Všimla si káblik so slúchadlami obkrútený okolo krku a mláčku na dlážke.

Lottie náhle pocítila nutkanie zakryť telo dekou. Bože, chcela vykriknúť, veď to je žena, nie nejaký predmet. Kto je to? Prečo sem prišla? Komu bude chýbať? Mala čo robiť, aby sa k nej nenaklonila a nezatlačila jej viečka na nevidiacich očiach. To však nebola jej práca.

Stála v studenej katedrále, čo sa teraz kúpala v záplave svetla, a Corrigan si nevšímala. Urobila pár nevyhnutných telefonátov a povolala na miesto činu tím expertov. Dozrela, aby bol priestor dostatočne zabezpečený do príchodu ľudí z forenzného laboratória.

„Patologička je už na ceste,“ oznámil jej Corrigan. „Mala by doraziť asi o pol hodiny, závisí to od premávky. Uvidíme, čo povie.“

Lottie naňho zaškúlila. Očividne vychutnával predstavu, že zabrdne do vyšetrovania prípadu vraždy. Predstavovala si, ako si šéf už v duchu koncipuje úvodnú reč na tlačovú konferenciu, ktorá musí nevyhnutne nasledovať. Ale toto je jej prípad, ona ho vyšetruje a Corrigan by sa vôbec nemal motať na mieste činu.

V priestore medzi oltárom a balustrádou stála policajтка Gillian O'Donoghueová vedľa farára, ktorý objímal okolo pliec viditeľne roztrasenú ženu. Lottie si otvorila kovové vrátka a podišla k nim.

„Dobrý deň, som inšpektorka Lottie Parkerová. Chcem vám položiť pár otázok.“

Žena sa znova rozplakala.

„Musí to byť teraz?“ spýtal sa farár.

Lottie ho odhadla, že je zrejme o čosi mladší ako ona. V júni dovŕši štyridsaťštyri rokov a on mohol mať tesne pred štyridsiatkou. Kňaza v sebe nezaprel – mal oblečené čierne nohavice, košeľu, golier vystužený tvrdým bielym kolárikom a vlnený sveter.

„Potrvá to len krátko,“ odvetila Lottie. „Teraz sa dozviem najviac, lebo ešte máte všetko v čerstvej pamäti.“

„Chápem,“ prikývol farár. „No viete, bol to pre nás strašný šok, tak neviem, či vám budeme schopní povedať niečo užitočné.“

Podišiel k Lottie a natiahol ruku. „Som páter Joe Burke. Toto je pani Gavinová. Upratuje v katedrále.“

Lottie prekvapil pevný stisk. Ešte chvíľu cítila teplo jeho ruky vo svojej. Všimla si, že je vysoký, a pridala tento po-